

Evaluating the Concept of “Lifestyle” Among Western Scholars

Mohammad Reza Rajabnejad^{1*}, Eslam Aghapour²; Majid Khalili³

¹Department of Medicine and Religion, Research Institute of History of Medicine, Islamic and Complementary Medicine, University of Tehran, Tehran, IR Iran

²Qurann and Etrat Center, The Ministry of Health, Tehran, IR Iran

³Research Center for Philosophy and History of Medicine, Tabriz University of Medical Science, Tabriz, IR Iran

*Corresponding author: Mohammad Reza Rajabnejad, Corresponding author: Mohammad Reza Rajabnejad, Research Institute of Islamic and Complementary Medicine, Tehran, IR Iran. E-mail: m-rajabnejad@tums.ac.ir

Received: August 5, 2013; Accepted: August 5, 2013

Keywords: Lifestyle; Societies

1. Etymology of the Term and the Concept of “Lifestyle”

However the meaning of life style is applied in religion with expressions like the life costumes, the manner of life and thrift and from the advent of Islam, it has been suggested by different patterns in Quran and Prophet Mohammad's and his household's sayings, but because in modern age, the life style is originated from the Western culture, it is worthy to investigate the root of this expression.

Dictionaries define “style” as “method” and “mode”. Robert (1999) applied the term “style” as “buyers' choice, according to the mode”. In Art, “style” refers to the method which the artist employs to expresses his ideas. Also, “Style” is a unified whole and an image which is composed of intuitive substances in the artist's thought (1). “Lifestyle” means “different methods of life”; for example, the difference between urban life and rural life. This term can also compare the detected “life methods” among different social communities, such as young, unemployed, and deviated (1). The term “lifestyle” has also been conceptualized as “way of life”. “Way of life” is usually identified by two factors of “value” and “consumption method” which are the increasing differentiation achievements of advanced capitalist societies (2). “Lifestyle” is a relatively stable and organized method of daily life which is available in the framework of living condition and resources. In sociology, “lifestyle” refers to the artistic creation of special method, according to the available facilities, socio-economic situation, and also personal and social constraints; and the personal ability to find and choose a suitable lifestyle is the best and the most advised way to fulfill the expectations and goals. To choose the right lifestyle, both personal wisdom and ability play roles. Since any active agent employs specific methods and facilities to meet his requirements and express himself, the individuals' behavior, preferences and life orientations are also unique. Therefore, lifestyle of each person is re-

lated to his character. In the terms of roles which man is responsible for in the social network, he obtains different positions. It means each person, according to his role in social production, benefits from social wealth, such as income, experiences, skills, and knowledge. Benefiting from social wealth enables the individual to follow the specific lifestyle.

The origin of the word “style” is Latin and refers to the wooden pen which was applied to write on paraffin (3). In fact, it is a writing instrument like brush or pen. Thereafter, this word was applied in other virtual concepts that were all related to writing. The early meanings of the word “style” were just related to handwriting, and then were applied to the literature method. In the Roman era, in the time of Marcus Tullius Cisero, the lecturer, this word pointed to the characteristics of the lecturers, and not the poets. In the eloquent literature of ancient Greece, The term “style” was referred to the convincing method which was affected by the knowledge of the lecturer, especially, appropriate choice of words according to the situation (4). Evaluating and studying style and lecture is related to the eloquence of ancient era in which lecture had three forms; celebration lecture, political lecture, and judicial lecture. Since anyone of these lectures had a special occasion, the lecturer should influence his audiences considering the situation. In this regard, Aristotle says: “it is not enough to know what you say; you have to know how to say that!” (5). Aristotle has devoted the third chapter of his book “the lecture” to evaluate “style”. By separating the meaning, and the way to express it, “the concept of style” was created which western scholars have inherited. From the viewpoint of western scholars, speech is a cover for concept, and style is a role of this cover (5, 6). In the new application of the word “style” in English, it refers to the way of speaking or writing, and/or the way of doing something which in some applications implies the person's name, or his behavior and/or manner of dressing. “Stylist” refers to whom which considers

the style and follows it in his writings, and/or points to whom which follows modern dress (2). French researchers believe that the originally the word “style” has been derived from the Latin word “Stilus”, which means “metal chisel” and predecessors applied it to paint on paraffin plates. Sometimes the purpose of “metal chisel” was its tip. In literature, “style” implies the language which has been expressed in the text and refers to diction, compositions, eloquence and lyrics (7). From the viewpoint of French scholars, the concept of “style” is influenced by their attitude toward the relation between text and the author. In this regard, Buffon (1707-1788) famously holds: “The style is the man himself” (4). In rhetorical and critical classic studies, the term “style” was referred to system and general rules. As in recent studies, this term is also used to express thought, through language (8).

2. Creation of Stylistics

Evaluation of “style” goes back to the days of “Aristotle”, when the style was just related to eloquence, and not poetry. In other words, “Style” was part of convincing method, which was taught in lecturing (9). In medieval era, western linguists had turned to study “style” and had classified it into three types. Their employed model in this classification was the poems of Roman poet “Virgil” who lived in the first century BC. His rural poems which had been written by low style method were about farmers’ life, and his farming poems had been written, by medium style method, to encourage the Romans to invade their territory; but his famous epic poem “Aeneid” follows the high style method. However, creation of “stylistics” or “study of style” is associated with a new period of language and “Saussure`s” researches regarding the creation of modern linguistics (4, 8, 10). In this regard, he researched in sociology, especially the famous sociology of “Emile Durkheim”. Durkheim evaluates and defines those social phenomena which are similar to the natural scientific phenomena. The nature of these phenomena is general not individual. From his viewpoint, the phenomenon is the knowledge matter which cannot be perceived through the intellectual activity, but through the experience and observation. “Saussure” believed that language is a general phenomenon like other social phenomena, and redefined three terms regarding “speech”:

1. “Palore” which is an individual, intellectual and objective verb.

2. “Language” which has two associated angles, individual and social, is dominated by a static system, follows an evolutionary process, and is always a substantive system achieved in the past.

3. Langue, a part of human language, collective achievement of linguistic rules, and a complex of essential traditions which has been accepted in any society to help people to apply this ability (6).

By separation of each term “Saussure” meant to define

language as a phenomenon with scientific evaluation competence. Individual`s speech is not a social phenomenon, since it is expressed consciously; therefore it is an individual achievement. As a result, the viewpoint of “Durkheim” and “Saussure” regarding language is influenced by philosophy of positivism, which relates all the values to man, and does not refer any of them to the supernatural; it also considers the empirical knowledge as a new phase of human evolution (10, 11). Besides, “Saussure” believed that literary works are the means of communication, and all aesthetic aspects which author gives to the literary works are only tools to attract the proper attention of reader. The literary work is the unquestioned scope of “stylistics”, because the choice is more conscious in it (12). A new ideology in “stylistics” has been introduced by the German scholar “Leo Seitz”. In other words, all new ideologies in “stylistics” are influenced by his ideology. This ideology is based on a relation between “stylistic features” of text and author’s mental atmosphere; and this ideology is an evolved form of Buffon’s belief who says: “The style is the man himself” (4).

3. Definitions of Style

In the new era, it is difficult to provide an inclusive and exclusive definition of “style”, which seems to be normal in a world full of differences in the basics of cultures and also cultural ramifications. There are different definitions of “style”; from the classical definitions of Aristotle era to the modern definitions of “Buffon” and “Goethe”. According to “Goethe”, “style” is an eminent and efficient principle of writing and compiling which the author follows to discover the internal structure of his subject (12). It is one of the problems which prevents defining “style”, and makes authors to devote the introduction of their books to discuss the ambiguity of this term (13); some of these authors indulged, and thought that by confessing the problem of providing a comprehensive definition of “style”, and also the complaints to them in this regard, they can achieve the desired result and solve the problems, and of course this solution has resulted to nothing but the statement: “the style does not exist” (14). Hence, there is neither a unique definition of “style” which can express an acceptable concept, nor a theory which scholars approve it unanimously (6).

Acknowledgements

None declared.

Financial Disclosure

There is no conflict of interest.

Funding/Support

None declared.

References

1. Aryanpoor AH. *On the sociology of art.*; 2001.
2. Simpson J, Weiner E. *Oxford dictionary.*: Oxford University Press; 1989.
3. Ogden CK. *The General Basic English Dictionary.* 14th ed: Evans Brothers Ltd.
4. Ahmad M. *Glossary the rhetorical.*Iraq: Printing press Iraqi Academy.
5. Aristotle . *Alkhetaba.*
6. Alkoaz MK. *Rhetorical stylistics the miracle of the Quran.*Tehran, IR Iran: Sokhan; 2008.
7. Javad Attaher A. *Introduction in literature review.*Beyrout: Addarasat & Annashr; 1988.
8. Peer J. *Style and stylistic.*: Arab Center for Development; 1985.
9. Haff G. *Style and stylistic.*Baghdad, Iraq: Arabic Dar-e-Afagh; 1985.
10. Susour F. *General Linguistics.*: Arabic Dar-e-Afagh; 1985.
11. Ayyad S. *Introduction to Stylistics.*Riyadh, Saudi Arabia: Darolouloum; 2007.
12. Enkvist NE. *Linguistics and Style.*
13. Murry JM. *The Problem of Style.*
14. Assavi Aljavini M. *Stylistics.*

July 30, 2014

Article Commentary

بررسی مفهوم «سبک زندگی» از دیدگاه اندیشمندان غربی

محمد رضا رجب نژاد^{۱*}؛ اسلام آقاپور^۲؛ مجید خلیلی^۳^۱ گروه طب و دین موسسه مطالعات تاریخ پزشکی، طب اسلامی و مکمل دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران، ایران^۲ مرکز قرآن و عترت وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، تهران، ایران^۳ مرکز تحقیقات فلسفه و تاریخ پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تبریز، ایران

* Corresponding author: Mohammad Rajabnejad, Research Institute for Islamic and Complementary Medicine Tehran University of Medical Sciences, Tehran, Iran. Email: dr.rajabnejad@quranmed.com.

Received: 27 Oct 2013; Accepted: 01 Dec 2014

از آن جهت که خاستگاه واژه سبک زندگی «stylelife» در دوره جدید، غربی است، شایسته است، به اجمال این اصطلاح در مولد خود، مورد کنکاش قرار گیرد. هدف: هر چند مفهوم سبک زندگی با واژه‌هایی مانند این زندگی، شیوه زندگی، عقل معاش، سبک قرآنی، روش و طرز زندگی ... کاربرد دینی داشته واز آغاز ظهور اسلام در قرآن و روایات و سیره رسول خدا و اهل بیت با کرامت او مورد پردازش قرار گرفته‌است، اما به جهت تمایز دادن برداشت‌های گوناگون از این واژه به سبب مقسم واقع شدن برای انواع سبک‌های گوناگون زندگی و رویکردهای متفاوتی که در این نوع از سبک‌های زندگی وجود دارد، می‌بایست تفاوت و تمایز نوع نگاه‌ها و اصول مبانی و پیش فرض‌های هر کدام از هم جدا شود. نتیجه‌گیری: سبک زندگی یک موضوع میان رشته‌ای است که علوم گوناگون به آن ورود پیدا کرده است. این واژه در فرهنگ و ملیت‌های متنوع با مفاهیم جداگانه کاربرد دارد. از این رو، برداشت‌ها و تعاریف متنوع و مختلفی از سبک زندگی ارایه شده است.

کلمات کلیدی: سبک زندگی، غرب، اسلام

۱. چیستی و ریشه‌شناسی اصطلاح سبک زندگی

بحث «سبک زندگی»، یک موضوع میان رشته‌ای است. ورود علم پزشکی و دین‌شناسی به موضوع «سبک زندگی» شاهدی بر مدعا است. «سبک زندگی»، موضوعی است که ظرفیت مسئله‌سازی در بخش‌های مختلف عمل و رفتار و زندگی و علم داشته باشد.

اگر سبک زندگی با نظر به خاستگاه و پیدایش اولیه آن بحث شود، در بستر و فضای مدرنیته با مبانی غربی و لیبرال دموکراسی و فرهنگ مصرف‌گرایی، همراه خواهد بود. ورود واژه سبک زندگی به جهان اسلام، آن را دستخوش تحولات بنیادین در نوع نگاه به آن خواهد کرد. زیرا مبانی و معیارهای ادیان الهی، در تباین با مدرنیته غربی است.

واژه «سبک زندگی» مقسمی است برای اقسام و انواع سبک‌های گوناگون زندگی با رویکرد متفاوت مانند سبک زندگی اسلامی، غربی، شرقی، سبک زندگی در روانشناسی، جامعه‌شناسی و ... است. واژه‌ها وقتی به فرهنگ‌های مختلف وارد می‌شود، گاه سرنوشت متفاوت پیدا می‌کند. اصطلاحی تحت تأثیر فرهنگ غالب جوامع قرار می‌گیرد و بار معنایی خاصی پیدا می‌کند.

معادل واژه «سبک» در زبان عربی تعبیر «اسلوب» و در زبان انگلیسی «Style» است. عبارت «سبک زندگی» در شکل نوین آن «Life Style» اولین بار توسط «آلفرد آدلر» در روانشناسی در سال ۱۹۲۹م ابداع شد. این عبارت به منظور توصیف ویژگی‌های زندگی آدمیان مورد بهره‌برداری قرار گرفت. این واژه در کتاب‌های لغت، در معانی تقریباً مشابه به کار رفته است. «سبک‌های زندگی مجموعه‌ای از طرز تلقی‌ها، ارزش‌ها، شیوه‌های رفتار، حالت‌ها، سلیقه‌ها در هر چیز را دربرمی‌گیرد» «روش نوعی زندگی فرد، گروه یا فرهنگ را سبک زندگی گویند» «روشی که یک فرد یا گروهی از مردم براساس آن، کار و زندگی می‌کنند. یک زندگی سالم و راحت، بخش سبک زندگی مجله (بخشی از آن که با لباس‌ها، فرصت‌ها، عادات ارتباط دارد.»

واژه «Style» در فرهنگ لغت به معنی «سبک»، «شیوه»، «مد» آمده است. رابرت (۱۹۹۹م) اصطلاح «Style» را به معنای «سبک» یعنی انتخاب خریداران بر اساس سبک، آورده است. در هنر طرز بیان اندیشه هنر آفرین «سبک Style» نام گرفته است. سبک کل واحدی است که از اندیشه

The translated version of: <http://dx.doi.org/10.5812/ilch.12179>Copyright © 2013, Quran & Etrat Center, The Ministry of Health and Medical Education; Published by Kowsar Corp. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by/3.0>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

هنر آفرین و تصاویری که او را برای اندیشه خود از مواد حسی می سازد، پدید می آید.

واژه «Life Style» به معنای «سبک زندگی»، در حقیقت «روش های متفاوت زندگی» را نشان می دهد. مانند تفاوت بین زندگی شهری و زندگی روستایی. این اصطلاح همچنین می تواند، مقایسه «شیوه های زندگی» کشف شده در میان گروه های متفاوت را در جامعه بیان نماید. مثل جوانان، بیکاران، منحرفان.

اصطلاح سبک زندگی به معنای «طرز زندگی» نیز مفهوم سازی شده است. «طرز زندگی» معمولاً از طریق ارزش و «روش مصرف» شناخته می شود که ناشی از تمایز فزاینده جوامع سرمایه داری است. «سبک زندگی» الگوی نسبتاً ثابت زندگی روزمره سامان یافته در چهارچوب داشتن موقعیت زندگی و منابع قابل دسترسی است.

در جامعه شناسی «Style of Life» به معنای «سبک زندگی» همانا آفرینش و خلق هنرمندانه یک روش خاص با توجه به امکانات در دسترس و پایگاه اقتصادی، اجتماعی و همچنین محدودیت های فردی و اجتماعی تعریف شده است و هنر فرد در کشف و انتخاب مناسب ترین و خردمندانه ترین راه برای پاسخ به توقعات و تحقق اهداف است. در گزینش سبک زندگی، هنر و خرد، توأمان نقش می یابند. از آنجا که هر کنشگری برای پاسخ به نیازها و بیان خود، به کمک امکانات، راه ها و روش های موجود، از اشیاء و شیوه های خاصی استفاده می کند، نوع و طرز رفتار و ترجیحات و جهت گیری های خاصی را در زندگی دارد. بنابراین سبک او با شخصیت وی، ارتباط می یابد.

هر فرد بر حسب نقش هایی که در شبکه روابط اجتماعی بر عهده دارد، موقعیت هایی را به دست می آورد. به عبارتی، هر فرد به اندازه نقشی که در تولید اجتماعی دارد، از ثروت اجتماعی - اعم از درآمد، تجربه، مهارت، اطلاعات و دانش - برخوردار می شود. این برخورداری از سرمایه اجتماعی به فرد توانایی برخورداری از طرز زندگی یا سبک زندگی خاصی را می دهد.

ریشه واژه Style به زبان لاتین بازمی گردد. یعنی چوبی که برای نوشتن بر پارافین به کار می رفت. منظور، ابزار نوشتن مثل قلم مو یا قلم است. آنگاه این کلمه از طریق مجاز به مفهوم های دیگری راه یافت که همگی به روش نوشتن مربوط می شود. یعنی ابتدا به روش نوشتن دستی ارتباط یافت و سپس بر بیان ادبی اطلاق گشت. در دوره رومی ها، روزگار خطیب سیسرون به ویژگی های بیان خطیبان، نه شاعران اشاره داشت.

«اصطلاح سبک» در آثار بلاغی یونان باستان به معنای یکی از ابزارهای اقناع مردم بوده است. «سبک» در آن آثار تحت دانش خطابه قرار می گرفت. به ویژه بخش مربوط به گزینش واژگان مناسب با مقتضای حال.

بررسی و پژوهش در سبک و خطابه، به بلاغت باستان مربوط می شود که به سه گونه خطابه، مبتنی بوده است. خطابه جشن، خطابه سیاسی، خطابه قضایی. از آن جایی که هریک، مناسبت خاصی داشت، خطیب می بایست بر شنوندگانش با در نظر گرفتن شرایط، تأثیرگذار باشد.

ارسطو می گفت: «کافی نیست که آدمی از آن چه می گوید، آگاه باشد، بلکه باید بداند، چگونه بگوید» ارسطو بخش سوم کتاب خطابه اش را به بررسی «سبک» اختصاص داد. از تفکیک بین مفهوم کلام و شیوه بیان آن، «مفهوم سبک» زاییده شد که ادیبان غربی، میراث دار آن هستند. بیان، از نظر آنان، لباس معنا و سبک، نقش آن لباس است.

«سبک» در کاربرد جدید زبان انگلیسی، یعنی روش سخن گفتن یا نوشتن و یا روش عمل به چیزی که در برخی از کاربردهای آن برنامه درست شخص یا شیوه لباس پوشیدن یا رفتار وی دلالت دارد.

«صاحب سبک» کسی است که بر سبک توجه نموده و در نوشتن به آن عنایت دارد و یا مدل جدید لباس را می پوشد. پژوهشگران فرانسوی برآنند که اصل کلمه Style که امروز به معنای «سبک» به کار می برند، از واژه لاتین Stilus است که به معنای اسکنه فلزی است که گذشتگان آن را در نقاشی بر لوح های پارافینی به کار می گرفتند. گاه هم مراد از اسکنه، نوک آن بوده است.

اصطلاح «سبک» در حوزه ادبیات، بر زبان - که در متن ادبی ظاهر است، یعنی واژگان و ترکیب ها، بلاغت و عروض - دلالت دارد.

مفهوم «سبک» از نظر فرانسوی ها، ناشی از نگرش آنها به رابطه متن با نویسنده است. سخن برفون (۱۷۰۷-۱۷۸۸) مشهور است که می گفت: «سبک، همان شخص است» اصطلاح «سبک» در پژوهش های بلاغی و نقدی کلاسیک، به معنای نظام و قواعد کلی وارد شد. چنان که در پژوهش های نوین هم با دلالت بر بیان اندیشه به واسطه زبان وارد گشت.

به لحاظ واژه شناسی در زبان های مختلف از ترکیب «سبک زندگی» در شکل های مختلف یاد شده است. به عنوان مثال در زبان آلمانی «Lebensstil» و در زبان انگلیسی «Style of Life/Living» و «Life» در Style در گذشته و امروز بیشتر به صورت «Life Style» استفاده شده است. این ترکیب از دو واژه «زندگی» و «سبک» تشکیل می شود.

معنای لغوی واژه «زندگی» در فرهنگ غرب، روشن است. اما در تعریف واژه «سبک» در لغت نامه ها، معانی گوناگونی درج شده است. این کلمه در زبان انگلیسی «سبک»، «مجموعه روش ها و طریقه هایی است که نویسنده به آن وسیله از کلیه سرمایه های یک زبان برای بیان افکار و نیت و مافی الضمیر خود استفاده می کند و آنها را به کار می اندازد».

۲. پیدایش سبک شناسی در غرب

گفته می‌شود سرآغاز بررسی «سبک» به روزگار «ارسطو» برمی‌گردد و به بلاغت مرتبط بود، نه به فن شعر. علت آن پیوند، این بود که «سبک» پاره‌ای از هنر اقناع بود که در موضوع خطابه تدریس می‌شد. زبان‌شناسان غربی در قرون وسطی به بررسی سبک، روی آورده بودند و آن را به سه قسم تقسیم کرده بودند. الگوی آنان، در این تقسیم‌بندی آثار شاعر رومی «ویرژیل» بود که در قرن اول قبل از میلاد می‌زیست. شعرهای روستایی که درباره زندگی کشاورزان سروده بود، الگوی سبک پایین و شعرهای کشاورزی که برای تشویق رومیان به دست یازیدن به زمین‌شان سروده بود، الگوی سبک متوسط بوده است. ولی حماسه مشهور وی به نام «ایاده» الگوی سبک والا بوده است.

اما پیدایش «سبک‌شناسی» یا «پژوهش سبکی با دوره جدید» در باب زبان و پیدایش زبان‌شناسی جدید، توسط «سوسور» همراه بوده است. وی در این زمینه از بازپژوهشی در جامعه‌شناسی به ویژه در جامعه‌شناسی معروف «امیل دورکهایم» بهره برد. دورکهایم، پدیده‌های اجتماعی را مانند پدیده‌هایی تعریف و بررسی می‌نماید که شبیه پدیده‌های علوم طبیعی است. این پدیده‌ها، دارای طبیعت کلی هستند نه فردی. منظور از پدیده از نظر ایشان، همه موضوع‌های معرفت که درک آنها به فعالیت عقلانی ممکن نیست، ولی به تجربه و مشاهده ممکن است.

«سوسور» زبان را مثل پدیده‌های اجتماعی، پدیده‌ای عام می‌داند و سه اصطلاح را در ارتباط با کلام بازی تعریف نمود:

۱. کلام (parole) که یک فعل فردی، عقلانی و هدفمند است.

۲. زبان بشری (langage) که دو جنبه به هم پیوسته دارد. فردی و اجتماعی که زیر نظر نظام ثابتی قرار گرفته است و تابع روند تکاملی است و همواره نظامی است قائم به ذات و دست آورد زمان گذشته.

۳. زبان (langue) که پاره‌ای از زبان بشری و دستاورد جمعی قوانین زبانی و مجموعه‌ای از سنت‌های ضروری است که هر جامعه‌ای آن را پذیرفته است، تا افراد را در به کارگیری این توانش، یاری می‌رساند. هدف او از تفکیک هر اصطلاح آن است که به تعریف زبان برسد که پدیده‌ای است، قابل بررسی علمی، کلام فرد یک پدیده اجتماعی نیست، چون از سرآگاهی صادر می‌شود، بلکه یک دستاورد شخصی است.

ملاحظه می‌شود که دیدگاه «دورکهایم» و «سوسور» به زبان، تحت تأثیر فلسفه پوزیتیویسم است که تمام ارزش‌ها را به آدمی برمی‌گرداند و هیچ یک را به ماورای طبیعت ارجاع نمی‌دهد و به دانش تجربی به عنوان مرحله جدیدی در تکامل بشری ایمان دارد. او در ضمن بر آن است که اثر ادبی،

مفهوم سبک از نظر غربیان: اصل واژه Style به زبان لاتین بازمی‌گردد. یعنی چوبی که برای نوشتن بر پارافین به کار می‌رفت. منظور، ابزار نوشتن مثل قلم مو یا قلم است. آنگاه این کلمه از طریق مجاز به مفهوم‌های دیگری راه یافت که همگی به روش نوشتن مربوط می‌شود. یعنی ابتدا به روش نوشتن دستی ارتباط یافت و سپس بر بیان ادبی اطلاق گشت. در دوره رومی‌ها، روزگار خطیب شیشرون به ویژگی‌های بیان خطیبان نه شاعران اشاره داشت.

«اصطلاح سبک» در آثار بلاغی یونان باستان به معنای یکی از ابزارهای اقناع مردم بوده است. «سبک» در آن آثار تحت دانش خطابه قرار می‌گرفت. به ویژه بخش مربوط به گزینش واژگان مناسب با مقتضای حال. بررسی و پژوهش در سبک و خطابه، به بلاغت باستان مربوط می‌شود که به سه گونه خطابه، مبتنی بوده است. خطابه جشن، خطابه سیاسی، خطابه قضایی. از آن جایی که هر یک، مناسبت خاصی داشت، خطیب می‌بایست بر شنوندگانش با در نظر گرفتن شرایط، تأثیر گذار باشد.

ارسطو می‌گفت: «کافی نیست که آدمی از آن چه می‌گوید، آگاه باشد، بلکه باید بداند، چگونه بگوید» ارسطو بخش سوم کتاب خطابه‌اش را به بررسی «سبک» اختصاص داد. از تفکیک بین مفهوم کلام و شیوه بیان آن، «مفهوم سبک» زاییده شد که ادیبان غربی، میراث‌دار آن هستند. بیان، از نظر آنان، لباس معنا و سبک، نقش آن لباس است.

«سبک» در کاربرد جدید زبان انگلیسی، یعنی روش سخن گفتن یا نوشتن و یا روش عمل به چیزی که در برخی از کاربردهای آن برنامه درست شخص یا شیوه لباس پوشیدن یا رفتار وی دلالت دارد.

«صاحب سبک» کسی است که بر سبک توجه دارد و در نوشتن به آن عنایت دارد و یا مدل جدید لباس را می‌پوشد. پژوهشگران فرانسوی برآند که اصل کلمه Style که امروز به معنای «سبک» به کار می‌برند، از واژه لاتین Stilus است که به معنای اسکنه فلزی است که گذشتگان آن را در نقاشی بر لوح‌های پارافینی به کار می‌گرفتند. گاه هم مراد از اسکنه، نوک آن بوده است.

اصطلاح «سبک» در حوزه ادبیات، بر زبان-که در متن ادبی ظاهر است، یعنی واژگان و ترکیب‌ها، بلاغت و عروض- دلالت دارد.

مفهوم «سبک» از نظر فرانسوی‌ها، ناشی از نگرش آنها به رابطه متن با نویسنده است. سخن برفون (۱۷۰۷-۱۷۸۸) مشهور است که می‌گفت: «سبک، همان شخص است» اصطلاح «سبک» در پژوهش‌های بلاغی و نقدی کلاسیک، به معنای نظام و قواعد کلی وارد شد. چنان‌که در پژوهش‌های نوین هم با دلالت بر بیان اندیشه به واسطه زبان وارد گشت.

کند. این از اموری است که مانع از تعریف سبک می‌گردد و نویسندگان را وامی‌دارد، تا مقدمه کتاب‌شان را به بحث در ابهام این اصطلاح اختصاص دهند. تا جایی که برخی از آنان افراط کرده و پنداشتند که با بیان مشکلات تعریف سبک و اعتراض‌هایی که به آنها شده، تا به نتیجه‌ای دلخواه می‌توان رسید که مشکلات را حل نماید و آن این است که سبک وجود خارجی ندارد. پس تعریف واحدی از سبک که بیانگر مفهوم قابل قبول و یا نظریه‌ای که پژوهشگران در بررسی آن اجماع داشته باشند، وجود ندارد.

۴. نتیجه گیری

-سبک زندگی، یک موضوع میان رشته ای است که علوم مختلف و ادیان و مذاهب و مکاتب گوناگون به آن وارد شده است.

-چیستی و مفهوم سبک زندگی با کلید واژه هایی، از صدر اسلام مورد توجه قرآن و روایات و سیره رسول خدا و اهل بیت بیت با کرامت او مورد پردازش قرار گرفته است.

-اصطلاح سبک زندگی به معنای روش و شیوه های متفاوت و طرز زندگی اطلاق می شود.

واژه سبک زندگی در ادیان و مکاتب و مذاهب گوناگون و ملیتهای متنوع، معانی متفاوتی دارد که گاه در تضاد با یکدیگر است.

سر آغاز بررسی سبک به روزگار ارسطو نسبت داده شده است که به بلاغت مربوط بود، زیرا سبک، بخشی از هنر اقناع به حساب می آمد.

تعریف جامع و مانع از سبک زندگی که مورد توافق همه ادیان و مذاهب و ملیت ها باشد کار دشواری است و تاکنون چنین تعریفی که جامع و مانع باشد، ارایه نشده است.

همان ابزار ارتباط است و تمام جنبه‌های زیبایی که نویسنده بر اثر ادبی می‌بخشد، تنها ابزاری است، برای جلب توجه کامل خواننده. اثر ادبی همان حوزه بلامناع «سبک‌شناسی» است. چون انتخاب در آن آگاهانه‌تر است.

مکتب جدیدی در «سبک‌شناسی» پدید آمد که به دانشمند آلمانی «لیوسپتر» منسوب است. می‌توان گفت، تمام مکاتب جدید «سبک‌شناسی» تحت تأثیر مکتب او هستند. مکتبی که بر آن است که میان «ویژگی‌های سبک» یک متن و فضای روانی نویسنده رابطه برقرار است. این مکتب، تکامل یافته عقیده دانشمند فرانسوی «بوفون» است که «سبک» را چنین تعریف می‌کند: «سبک همان شخص است».

۳. تعریف‌های سبک

تعریف جامع و مانعی از سبک، در دوران جدید، بسیار دشوار است. این نکته در جهان پر از اختلاف در اصول فرهنگی و شاخه شاخه‌شدن اصل فرهنگ واحد، طبیعی است.

تعریف‌های کلاسیک از روزگار ارسطو و تعریف‌های جدید تا «برقون» و تا «گوته» داریم. گوته «سبک» را اصلی والاو کارآمد از نگارش و تألیف می‌دانست که نویسنده وارد آن می‌شود، تا ساخت درونی موضوعش را کشف

برای مشاهده منابع این مقاله، به متن انگلیسی مراجعه شود.

December 30, 2013

Article Commentary

تحقق من "نمط" من الباحثين الغربيين عرض

محمد رضا رجب نژاد^{1*}؛ اسلام آقا بور²؛ مجيد خليل³¹ الطب وعميد معهد التاريخ الطبي والإسلامية والطب التكميلي في جامعة ايران للعلوم الطبية، طهران، إيران

*Corresponding author: Mohammad Reza Rajabnejad, Department of Science and Religion, Research Institute of Medical History, Islamic and Complementary Medicine, Iran University of Medical Sciences, Tehran, IR Iran. Email: E-mail: rajabnejad@gmail.com

Received: 27 Oct 2012; Accepted: 01 Dec 2013

في عهد جديد، الغربي، المختصة، وعلى المدى جيزة منتجة في حد ذاته، ينبغي استكشاف. الهدف: على الرغم من أن «stylelife» منذ أصل كلمة نمط الحياة مفهوم نمط الحياة مع كلمات مثل الاحتفال بالحياة، ونمط الحياة، والتوفير، أسلوب القرآن الكريم، وطريقة حياة ... استخدام الدين من وقت مبكر من تاريخ الإسلام في القرآن، أقوال وأفعال النبي والسجين مع كرامتها تمت معالجتها، ولكن من أجل التمييز بين تفسيرات مختلفة لمصطلح يرجع ذلك إلى حقيقة فواصل لأنماط حياة مختلفة وأساليب مختلفة لهذا النوع من نمط الحياة، وينبغي أن يكون هناك نهج ومبادئ التفاضل كل واحد من أسس منفصلة جيئة وذهابا الافتراضات والخلاصة: نمط الحياة هو موضوع متعدد التخصصات لدخول العلوم وجدت. بحر إيجه وثقافات وجنسيات متنوعة يلعب مع مفهوم تطبيق منفصل، ويتم تقديم تعاريف التجسيد مختلفة من الحياة.

الكلمات المفتاحية: نمط الحياة، الغرب، الإسلام

التطبيق في مجال السياسات الصحية والعلاج/التعليم والبحوث الطبي:

هذه الدراسة تساعد في إبراز أهمية موقع وحقوق البيئة في النمط المعيشي الإسلامي، في منظور القرآن والروايات.